

מיונולוג של משה ורבי

וחכמה. נוצרו בינינו יחסי עבודה כאלה שהלוואי על כל עשייתנו. הרבר הזה היה לצנינים, והחברות הזאת קיבלה פירושים מפרושים שור, גם על ידי חלק מבני-משפחת. יש לי שלושה ילדים. הרכילות התי-פשוטה, והינמיקה שנוצרה, גרמה לכך שעזבתי את הבית. למען דפנה? לא למען אף-אחד! עזבתי את הבית! היא ממשיכה לתפקד כסגנית, והינמיקה הפעולה בינינו מוכיח את עצמו וזוכה בהערכה.

נכון שזה נחשב לכניין-מגורים יוקר רתי. כשעזבתי את הבית, לפני שנה וחצי, נז - אז ראש-מועצה לא יכול להיות דייר-משנה בדירה! אני חייב לקבל אורחים, טלפונים, חייב תנאים מינימי-ליים.

מה לעשות? לקחתי הלוואה, פרסתי אותה על פני 48 חודשים, בתשלומים, ואני מקווה שיהיה טוב. אחרת, אין לי

אני גם לא נמשך. השילטון המרכזי, כפי שהוא נראה כיום, רחוק מאוד מלהיות שילטון אטרקטיבי. יש לנו שילטון קצת מטומטם, קצת מושחת, אבל בעיקר - הרבה פרימיטיביות. לכן אינני מתפלא על הנביא שלא המריא, על הקורה בשטחים, על מילחמת-הלבנון. אינני מתפלא למראה מערכת-הבריאות הקורסת תחתיה. איך ניתן לתקן? רק על ידי טיפול בהלם! אני? איך אני יכול כיום להשפיע?

ידעתי שצריך להיות חצרו, אבל זה יותר ידעתי שהמערכת הפוליטית היא חרא, אבל לא ידעתי שהחרא עד כדי כך מסריח! ידעתי שהעסקנים יפריעו, אבל לא צפיתי עד כמה. ידעתי שהתור-שבים זקוקים ליד מובילה, אבל לא הבנתי עד כמה... מה שכן הפתיע אותי הוא "המע-כרים": אני יכול לשבת עם משקיע אמריקאי ולדבר במאקרו, ודקה אחר-כך לשבת ולטפל בכעיות של אשה מוכה. מעברים כאלה מתרחשים תוך

"להיות שר זה

חננו ריש - בטאמה!"

מושג מה אעשה. זה נורא מביך אותי, לפרוס את חיי עד כדי כך, לפרטים.

מוניה שפירא:

"היכרות שטחית בלבד"

אני חבר של מוניה שפירא? מה פיתאום? הוא מפעיל נהדר את הקאנטור-קלאב ברמת-השרון, יש ביי

על אף הצער שבעזיבת הבית, אני מתנתח בקשר הטוב עם הילדים. מסת-בר שזה אפשרי. נכון לעכשיו, אני חי בנפרד מאשתי - לא בהליכי-גירור-שין. לפני שנה זאת היתה הרכילות החמה ביותר ברמת-השרון. זהו מקום קטן ו...אני רוצה לאמר שאני מעריך את גר יעקובי, דויד ליבאי, רפי ארזי ואנשי-ציבור אחרים שעברו זאת. רק מי

אים קטנים, לישון עד מאוחר בבוקר. אני חייב לעבוד על עצמי. יש רבר מצחיק: במדינה שלנו מכ-שירים למיקצועות רבים, אך לא למיק-צוע הפוליטיקאי. קשה לי לדמיין את עצמי מדבר כך לפני חמש שנים. עברתי תהליך של התבגרות, של התפשרות. הבנה של תהליך מחייבת מעט חושי-הומור. בעצם, מה מיוחד אותי? המילחמה בשמרנות. יש כאן פקיד שהלך לשלר-שה בנקים, מרי יום ביומו, במשך 20 שנים, בסדר מסויים. ואני באתי והעזתי לשנות זאת!

עזיבת בית:

"הרכילות החמה ביותר..."

אחרי שאחד מסגני נפטר לפני שלוש שנים, התמנתה לי סגנית בשם דפנה: אשה מוכשרת, יפה, אמינה

הרי אבלי בתוכו ואחובק חיבוק-רדוב. בעוד חמש, עשר שנים? ארצה להתי-קדם, להתפתח, לתרום. אני לא בנוי לעשות זאת בתוך המנגנון המיפלגתי הקונונציונלי. האם אני רואה את עצמי כחלק מה-רשות-המבצעת בעתיד? את מתכוונת למישרת-שר? זאת לא גישה נכונה. להיות שר, למעט אולי שר-אוצר וכמה תפקידים נוספים, זה גנטרי-שביטאטה. מה ייצא לי מזה? וונווג ליבי למי שהתואר חשוב לו!

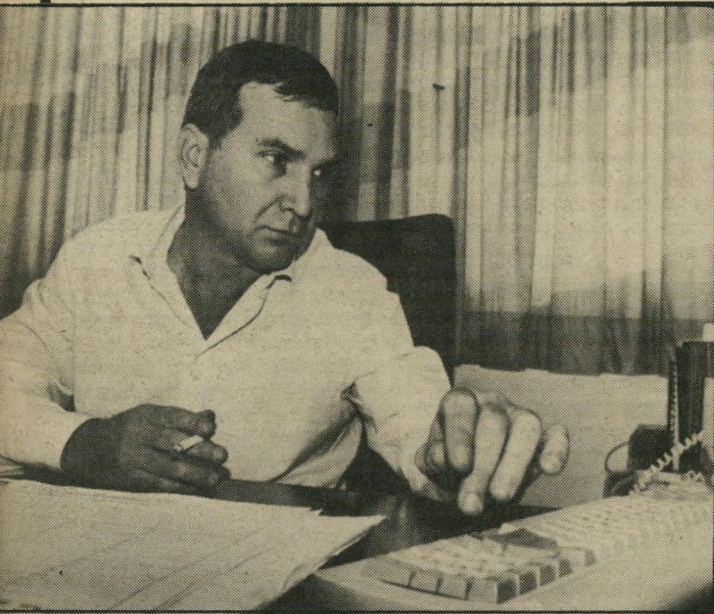
מה רוצה נבאדם? שיהאבו אותו ושהוא יממש את עצמו. גם אני. לכן אני רואה את עצמי חמש שנים נוספות פה, ברמת-השרון.

איך אני מכין עצמי לקראת מטרתי? תי? לא עובד די על עצמי. וראי שזאת טעות מצד. התפקיד הזה לא מאפשר לי להינתק, לא מאפשר לי מנוחה, תענוגות כאלה מדי פעם - לתפוס ראש באילת, חו"ל לחודש, חטי

שגיות. אני חייב להתמודד יומיום עם החיים האמיתיים: שהילדים יילכו כאופן מסודר לגן, שיהיה מואר ברחובות. כאן - אי-אפשר שלא להחליט, לחתוך במקום.

האם אני חושב על הכנסת? עדיין לא. קרנציה אחת עדיין לא מספקת כדי לממש את הפוטנציאל, כדי לממש את הפוטנציאל הגלום בני-שלוש שנים למרתי את התפקיד, שנה תיכננתי, ועכשיו אני צריך לשלם - להחזיר את זה. עשיתי כבר את כל הטעויות. גם מבחינת האורח זה לא בריא להחליף מנהיגות ככל פעם.

חוזק מזה, אני חושב שראש-רשות מקומית יש כוח והשפעה יותר מאשר לחבר-כנסת מהשורה. זהו פשוט תפקיד חשוב יותר.

אבי וילנסון, העומד החזק

ורבין במישרדו

מי שהעז לעזוב את הבית, כמוני, יודע מה זהו"

נינו היכרות שיטחית. אבל מעבר לזה? להיפך - אני מאוד מקפיד על יח-סיים קורקטיים. עם אחד מקודמיי היו לי יחסים הרוקים ביותר. לא איתו!

שמועות: "דיבי עדיין

לא יצאו מהארון..."

רצח לשמוע עוד ממה שהפיצו נגדי? הפיצו שאני מואשם בקבלת-שחוד של ארבעה מיליון דולר מבניית עיר-המכוניות.

ברצינות! נכתבו נגדי מכתבים אנר-גימיים. חלק מהחומר הועבר לברדיקת היועץ המישפטי לממשלה. אלה חוקי המישחק הפוליטי? אינני יודע אפילו בכירור, מהם מתחרי כסי-בובי-החברות הקרוב. יריבי עדיין לא יצאו מהארון.

אילו היו מצהירים על כוונותיהם, לפחות הייתי יודע. איש עוד לא הצ-היר, פורמלית או באורח לא-פורמלי, שהוא מועמד לראשות-המועצה. בכל-יזאת, יש לי השערות מי מתכו-נן ופועל נגדי. נרמה לי שאני במעקב.

שהעז ועשה זאת, כמוני, יודע איזה כוח נפשי, בגרות והחלטיות זה רורש.

מדוע אינני מתגרש? מפני שלכך דרושה הסכמת שני הצדדים ו...כסף.

חוזק מזה, אני מחוזק לבית ככל המוכנים. הסבל היה גם מנת-חלקה של דפנה. כשאני משחזר זאת כיום, אני מבין את הדינמיקה: היא התגרשה בסמוך לתא-ריד שאני עזבתי את הבית, אנתנו צמד-דים זה לזה 15 שעות ביממה, בגלל העבודה השוטפת, אנתנו נראים כיחד באירועים... כך נולדה הרכילות והיא היתה צריכה להתמודד עם כל זאת.

אני מניח שלאשה - ועוד אשה מצליחה - זה הרבה יותר קשה מאשר לגבר.

שכר-דירה: "לקחתי

הלוואה ל-48 חודשים..."

זה נכון. אני גר בבית-קלקא. שכר-הדירה שם אינו 800 דולר לחודש, אלא 550 או 600. אולי זה יוצא קצת יותר, כולל ועד-הבית.

"אני הולך לפעול לביטול ההליכים!"

35 ימי-מחבוש, מייד אחרי ה-אירוע.

עברי טילמן אל אביו רק יומיים אחרי-כן, וסיפר לו שהמדינה בו-רק ביום השבת התאפשר לור-בין לבקר בבית-המגורים. כן, זהו הפעם הראשונה בשבילו, בשביל כולנו!"

ניסיון לשחזר ביחד מה אירע בין התוקפים ובין הקצינים שבתוך המכונית. הקצינים נסעו ליום-ספורט, ועל פי פקודות מסכ"ל לא היו מחוייבים בנשיאת-ינטק. לפן הצילו את נפשם.

המונח "שעיר לעזאזל" עולה בשיחה יותר מפעם אחת. ורבין אינו מתקומם נגדו. "אני לא חושב שממקד בה"ד 1 פעל על מי הוראות מלמעלה", מהררר ורבין. שוב מנתח את המצב של קצינים בלי נשק מול תוקפים חמושים, ותמהים על מערך הצינפיות מהקצינים. "אם זה היתה צריך להיות עונש חינוכי - אז..." מסכם ורבין בתונה. "אני הולך לפעול לביטול ההליכים, לערער על גור-הדין!"

אחר-כך נראה כיצד יגיב. כשי-אמרת שכוואי לארגן לבנו כמה שיחות עם פסיכולוג, כדי למנוע רגשות-אשם על האבידות שנגרמו בפיוע, הגיב בבילבול: "לא יודע, נראה. קודם שהילד יחזור, נבדוק אותו ואז נראה..." גם לזה, אגב, צה"ל היה צריך לדאוג!"

ליט לענות על כל שאלה באורח ממורט ובלתי-מתחמק, גם אם היה בכך משום חזירה לחיי-המרט, או יסודות מביכים אחרים. כמה ימים אחרי שסיימתי את הראיון איתו, אירע הפינוע בדרום. "כשאבא שלי שמע שקצינים ברחו מ"רגו" - ולא הודיעו שהם היו בלי נשק - הוא תקע קללה כזאת..." סיפר ורבין הבן באורח מבובל, "אחרי-כן, כשודע לו שהמדינה, בין היתר, בבנו - הוא עשה רצינות-יצויה של העניין, דיבר בעד..."

לורבין לא נוח להתבטא על ה-נושא, אם כי ברור לו שהפירסומים הראשונים, שהצינו את חמשת ה-קצינים כ"בורחים", עלולים להטי-ליך גם על דרך החינוך של בנו.

"אני לא מבין איך דווקא שמו ותמונתו של בני התפרסמו. אולי התמונה אין לי מושג! אולי מהתיק הצבאי. באמת, אילו היו מחליטים לפרסם את שמות כל החליטה - נו, מילא... אבל איך דלף רק שם אחד? מה, אין צנזורה? אין לי טענות נגד צה"ל על שלא הודיעו לנו על עונש-המאסר. אבל חובתו של צה"ל היא גם להגן על חייליו. מה הוא אשם שאבא שלו הוא איזה איש-ציבור, ועוד לא איש-ציבור כזה חשוב?" ורבין אינו מסתיר את תמיהתו על מהירות השיפוט של בנו ו-תבריו. מפקד בה"ד 1 זר עליהם

עבדי ורבין הקצין שברח

ברי ורבין, בנו הבכור (20) של משה ורבין, זכה בכותרת ובתמונה בעיתונים. ורבין הצעיר נמנה על חמשת הקצינים שנשעו ב"רגו", או כפי שמודרס ברעש גדול - ברחו, אלזהים ישמור, מה"רגו" שהי-תקפה.

הראיון עם ורבין נעשה לפני שבנו זכה במנת-פירסום משלו. ביקשתי להיפגש עם ורבין ב-עקבות שמועות שהפיצו נגדו על נסיבות עזיבתו את הבית, מקום-מגוריו ותנאי-מגוריו. ברור היה לי ששמועות אלה הן חלק טבעי מתחילתה של מערכת-הבחירות המוניציפלית. ורבין הוא טיפוס. ישיר, מחוס-פס, בעל קסם משלו - אדם המעורר רגשות בעד או נגד. אחרי שהוטע מהאמצעים המופעלים נגדו, בחר בדרך הנכונה: הוא החי